

Tekster: *Ez 34,11-16, 1 Pet 2,20-25, Joh 10,11-16*

Salmer: 3 Lovsanger Herren, 31 Til himlene, 168 Hyrden er én, 6 Dig være mildeste

Vejby 10.30 3 Lovsanger Herren, 31 Til himlene, 610 Bliv hos mig, 168 Hyrden er én, 428 Hellig, 477 Som korn, 6 Dig være mildeste

Når man hører Jesu ord om, at han er den gode hyrde, der sætter sit liv til for fårene, så kan de fleste af os godt forstå, at dette her ikke bare handler om Jesus og disciplene, men også om Jesus og os, og at det har noget at gøre med at Jesus er død på korset for vores skyld. Men i alt fald jeg kommer også til at tænke lidt videre. For hvad betyder det, at Jesus er vores hyrde, som sætter sit liv til for os, og hvilken virkning har det for os i vore liv. For det er jo ikke sådan, at fordi vi tror på Jesus og han er vores hyrde, så er der ikke noget ondt, der kan true os. Kristne bliver syge og dør som andre mennesker, og ude i verden er der kristne, som forfølges og undertrykkes ligesom der er mennesker fra alle mulige andre religioner, der trues og forfølges. Så hvad betyder dette med, at Jesus sætter sit liv ind og kæmper mod ulven, for os?

Ja, faktisk tror jeg, at Kristus i det skjulte er i verden og kæmper mod det der ødelægger og formørker livet i verden, men det sker netop skjult, så det ikke er til at pege på særlige begivenheder og sige: netop dét er Kristi værk og dét er ikke. Og jeg tror også, at Kristi kamp mod det onde og ødelæggende, når alting er slut vil ende med hans sejr over død og alt ondt, så vi skal leve med ham i evighed. Men også det er skjult. Kristi kamp for os er skjult i

nutiden. Kristi sejr er skjult i fremtiden. Vi må tro, at Kristus kæmper mod døden og det der ondt, men vi kan ikke se det. Vi kan netop kun tro det. Men samtidig tænker jeg også, at helt konkret er der et område, hvor vi alle kan opleve Kristi kamp for os mod det, der er ondt på allernærmeste hold:

Kristus kæmper mod ulvene i os selv!

Alle mennesker kender til, at når der er noget, der går en for nær, noget der krænker en og anfægter ens ret til at være til, så kan man blive vred. Somme tider kan man mærke vreden som en magt der vokser op i en og fylder en helt ud, så man slet ikke kan tænke på andet end på en eller anden måde at få betalt og givet igen på det, der nager en. "Jeg blev så ædende rasende!" siger man. Det der æder, det er vreden. Og den der bliver ædt, det er en selv! Der er slet ikke plads til andet i én end den vrede, der vil ødelægge en anden. Somme tider lykkes det også vreden at få afløb, så man får gjort eller sagt ting, som får ødelæggende konsekvenser for en selv, for andre og specielt da for de sociale fællesskaber, man indgår i, ens venskaber eller familie fx Tit når man oplever disse opbrud af vrede i en, har man samtidig en følelse af, at man har ret til at være vred. Retfærdig vrede, taler vi om. Men lige netop her møder vi Jesus Kristus. Har man hørt om Jesus, læst i evangelierne, hørt bibelhistorie om ham, så ved man også, at er der et punkt hvor Kristus er fuldstændig umisforståeligt klar, så er det, når han taler om menneskers vrede og hævnthørst. I Bjergprædikenen i Matthæusevangeliet, tager han spørgsmålet om vrede op, han afviser fuldstændig tanken om at der skulle være situationer, hvor det er rigtigt at lade vreden komme til udtryk. Tværtimod insisterer

han på, at når man bliver vred, så skal man skynde sig at lade sig forsone med den han er vred på.

Hvad er det der er så galt ved vreden?

Jeg tror, at det er, at det er en selv, der kommer til at fylde alt. Jeg taler ikke om det, at man kan blive vred over en uret, der er overgået andre. Jeg taler om den personlige krænkelse af en selv, hvor vreden betyder at man mister blik for noget som helst andet end det, at man har lidt en krænkelse. Det bliver en selv og den uret der er begået mod en, der kommer til at fylde det hele. Når vreden har tag i en, er man på en måde alene i verden. Og det er ikke meningen med os, at vi skal være alene i verden, og det er slet ikke meningen at vi skal udrydde og udslutte hinanden. Vi er sat i verden for at indgå i samspil med hinanden, bygge op sammen med hinanden, og det er her budskabet om Jesus og de ord af ham, der er overleveret til os, går ind og kæmper mod det i os, der får os til at afbryde samspillet med andre for at tromle vores egen vilje igennem.

Noget tilsvarende sker, når vi i optagethed af en ide, opfatter andre mennesker som en hindring, der blot skal ryddes til side, for at vores egne planer kan føres igennem. Jeg tænker på fortællingen om forældrene der kommer med deres børn til Jesus og som vises bort af hans disciple, hvorefter Jesus går i rette med disciplene og siger at de ikke må hindre børnene i at komme til ham. Det er et anliggende som apostlen Paulus også tager op, nemlig at evangeliet om Jesus modsiger menneskers uvilkårlige trang til blot at triumfere ens egen vilje og mening igennem i de situationer, hvor man er

stærkest. Det følger af evangeliet at den stærke ikke har særlig ret, men derimod særlig pligt til at hjælpe og værne den svage.

Måske er det område, hvor vi i helt særlig grad møder Jesus som hyrde, i vort møde med os selv. Han giver os ikke bare uden videre ret, og han lader sig ikke bruge til at fremme vore ønsker og interesser, men han går i clinch med os, sætter spørgsmålstejn ved det, vi uvilkårligt opfatter som vore indlysende rettigheder og han nøder os til at se alting ikke blot fra vor egen synsvinkel, men også fra de menneskers synsvinkel, vi lever iblandt.

Det der sker, hvor evangeliet om Jesus møder mennesker, det er, at Jesus gennem dette møde mellem evangeliet om Guds rige og mennesker der lever i vidt forskellige sammenhænge langsomt og omstændeligt begynder at opbygge en helt ny måde at være mennesker sammen på. En måde, hvor det ikke er indbyrdes kamp, der er altings moder, men hvor måden at leve sammen på fødes og formes af samtale, af gensidig hensyntagen, af indbyrdes hjælp og støtte.

Jesus sætter den indbyrdes kærlighed ind som det fundament samværet mellem mennesker skal bygges på og som den kraft, der skal forme samværet.

Det er det der gør kristendommen så vanskelig at have med at gøre, - og så vidunderlig.

Amen.